

O KŇAŽNEJ KVETINKE A VEĽKOM ZVESTOVANÍ MALÉMU KMEŇU V ABESINII

Mgr. Filip Jendrichovský

Kde bolo, tam bolo, za siedmimi horami, za siedmimi dolami, kde sa piesok lial a voda sypala, žila raz jedna kniežacia dcéra so svojimi rodičmi v nádhernej krajine, kde ľudia mali i nejaké to poznanie o činnosti bytostných a ich síl. A tu zrazu ľala milostivá kniežacia rodina so štvorročnou princezničkou sa rozhodla vyjsť si na výlet so svojou družinou po púšti na ťavách. Putovali isté obdobie púšťou, boli vyčerpaní od horúčavy saharskej púšte. Na ich smolu si to všimol jeden divý kmeň divokej hordy a hoc počtom bol menší než družina kniežaťa, družina kniežaťa bola porazená na hlavu. Kňažná nezniesla to, že by mala ísť do zajatia a tak sa prepichla dýkou. A tak voľky-nevoľky museli ísť knieža so svojou dcérou do zajatia divokej hordy – do osady, kde divoká horda bývala.

Jeden divoch menom Ju sa o zraneného kniežaťa staral a tak si ho princeznička Kvetinka obľúbila. Knieža s dcérou býval v osade divochov už niekoľko mesiacov, keď sa zrazu vodca divochov rozhodol urobiť ďalší výpad púšťou. Vzali so sebou knieža i jeho dcérenku. Cestou narazili na bojovníkov kmeňa Beni-hus-dhu. Strhol sa boj a bojovníci kmeňa Beni-hus-dhu zvíťazili a zajali bojovníkov divokej hordy. Náčelník kmeňa Beni-hus-dhu, ktorý sa volal Ben-Dhu-ben, sa rozhodol urobiť so zajatcami krátky proces – popravu, keď tu zrazu ľala uzrel knieža i jeho dcérenku Kvetinku. Hneď sňal z kniežaťa okovy a začal sa kniežaťa vypytovať kto je, čo je, avšak knieža bol vyčerpaný a zakrátko odišiel na onen svet pred zrakom všetkých bojovníkov kmeňa Beni-hus-dhu a jeho dcéry Kvetinky.

Princezná Kvetinka sa s plačom vrhla na telíčko svojho zosnulého otca. Náčelník Ben-Dhu-ben sa prihovoril k malému štvorročnému dievčatku takto:

„Malá Kvetinka, poď so mnou, dovediem ťa k mojej žene. Mi-Re je dobrá, postará sa o teba.“

Avšak štvorročná Kvetinka záporne potriasla hlávkou, lebo nerozumela cudzej reči. Keď náčelník, šejk, Ben-Dhu-ben zdvihol osirelé dievčatko zo zeme, malá sirôtka sa pustila do žalostného plaču. Toto plakanie pohlo srdcom šejka, prihovárал sa jej čo najľúdnnejšie. Nepomáhalo to, a tak začal dumáť a premýšľať, ako upokojiť uplakané dievčatko. A tu zrazu, ľala, kopla ho múza; napadlo ho vziať zo sebou aj jej zosnulého otca. Dal ho opatrne niesť do svojho obydlia. Keď to zbadala Kvetinka, ochotne ho nasledovala.

Manželka šejka Mi-Re už nedočkavo čakala na návrat domov, a keď ho zbadala i s dievčatkom, veľmi sa potešila, keďže bola bezdetná. Hneď si obe ženy našli k sebe cestu a sa objali. Mi-Re umyla telo zosnulého kniežaťa a obliekla ho spolu s Kvetinkou do nádherných šiat. Kvetinka sa zaradovala, že jej otec opäť vyzerá dôstojne ako knieža.

Medzitým sa šejk Ben-Dhu-ben pýtal zajatého náčelníka divokej hordy na zosnulého kniežaťa. Náčelník divokej hordy povedal, že je to mocné knieža z ďalekej krajiny, ktoré išlo s mnohonásobne väčšou družinou než jeho divoká horda. Preto mocné knieža ich napadlo a oni, hoc mali menší počet bojovníkov, družinu mocného kniežaťa premohli a zajali. Avšak šejk neveril náčelníkovi divokej hordy, že ich napadlo mocné knieža a ho premohli. Pochopil, že to bolo opačne, divoká horda napadla družinu vznešeného kniežaťa.

Po výsluchu náčelníka divej hordy začal šejk rozdeľovať bohatú korisť. Na rozdeľovanie koristi bola pozvaná i malá kňažná Kvetinka, aby si pozrela a zobrala veci z koristi, ktoré pôvodne patrili jej alebo jej otcovi, či matke. Vybrala si jednu krásnu čelenku – korunku – tiaru s drahokamami, v ktorej vyznela dôstojne a majestátne, ako opravdivá kňažná – princezná.

V noci, keď kňažná Kvetinka spala, pochovali jej otca. Keď sa ráno pýtala na otca, Mi-Re ukázala na kone. Kňažná pochopila, že otec odcválal na koňovi a niekedy sa znova vráti, ako to robil dávno predtým. Pri koňoch zbadala zajatca s menom Ju, ktorý sa staral o ňu i jej otca, keď boli v osade divej hordy. Hneď sa rozbehla k nemu. Šejk Ben-Dhu-ben utekal za ňou, lebo sa o ňu bal. Keď videl, že Jua objala, pozrel sa mu do očí, a pochopil, že ide o dobrého človeka. Preto ho oslobodil z pút a zachránil pred istou smrťou, pretože o pár hodín sa mala konať poprava všetkých zajatcov.

Šejk Ben-Dhu-ben sa opýtal pána Ju, čo vie o Kvetinke.

Ju mu odpovedal: „Dost málo, pane. Pred niekoľkými mesiacmi sme podnikli lúpežný nájazd a narazili sme pri tom na nádherný sprievod tiav, tiahnuci nekonečnou piesočnatou púšťou. Boli sme odpočinutí, jazdci na ťavách vyčerpaní a polomŕtvi smädcom. Ľahko sa nám podarilo ich premôcť, zvlášť preto, že knieža, ktorý viedol sprievod, bol chorý. Od jeho sluhov sme sa dozvedeli, že je to cudzie

knieža z ďalekej krajiny, ktorej meno som však zabudol. Ani malička ho už nevie, často som sa jej na to pýtal. V ohrádke, vyzdobenej najvzácnejšími látkami a priviazanej na chrbát ťavy, viezol si knieža so sebou svoju ženu i dieťa. Aj ona sa stala našou zajatkyňou. Ženu, ktorá bola ešte krajšia než táto malička, si chcel vziať náš šejk ako korisť. Chcel si ju privlastniť pred očami kniežaťa. Vtedy žena srdcervúco zaprosila svojho manžela a ten jej podal zbraň, akú sme nikdy nevideli. S dojímavým úsmevom vďaky si vrazila tú zahnutú zbraň do srdca. Na to sa náš šejk vyrútil na knieža a tak ho doriadil, že chorý muž takmer zomrel. Moja žena a ja sme ho vzali k sebe do domu a snažili sme sa ho ošetrovať; za tie dlhé mesiace som sa priučil jeho reči natoľko, že môžem hovoriť s dieťaťom. Pretože som konal dobro jej otcovi, dieťa si ma obľúbilo.“

Šejk Ben-Dhu-ben na to dojato odpovedal: „A preto smieš aj teraz zostať nažive. Kvetinka ťa potrebuje a tvoja vernosť si zaslúži odmenu. Chceš zostať u nás ako sluha Kvetinky?“

S radosťou Ju prisvedčil a Kvetinke povedal, že sa o ňu môže ďalej starať. Na to prišla Kvetinka k šejkovi a ho vrúcne objala.

Odvtedy žila kňažná Kvetinka u šejka Ben-Dhu-bena a jeho manželky Mi-Re a jej osobným strážcom a sluhom bol Ju.

Ľudia kmeňa Beni-Hus-dhu (synovia víťazného Boha) sa na Kvetinku pozerali ako na dar bohov (bytostných). Od verného Ju sa Kvetinka postupne naučila arabskú reč. A čím viacej jej rozumela, o to viac a živšie sa zúčastňovala na všetkom, čo sa okolo nej dialo. Svojim detským pôsobením pozvoľna spôsobila výrazné zmeny v spôsobe života a životných zvyklostí kmeňa Beni-Hus-dhu.

Kvetinka akoby zabudla na to, čo zažila až do svojho zajatia divou hordou. Ak ľuďom rozprávala svoje spomienky, tak im hovorila iba o zajatí celej výpravy divou hordou, o matkinej smrti a o odvedení všetkých tiav, ktoré mala veľmi rada.

Vyzvali ju, aby popísala ohrádku, v ktorej cestovala. Malá kňažná to urobila tak názorne, že všetkým bolo jasné, že to nešlo o nejakú obyčajnú ohrádku. Avšak čo to vlastne bolo, to nevedel nikto. Ešte nikto z kmeňa nevidel takúto vec. Aj o ťavách mali iba niektorí hmlistú predstavu. Kmeň Beni-Hus-dhu používal iba kone. A šejk Ben-Dhu-ben (syn víťazovho syna) vysvetľoval, že ťavy sa nehodia pre synov púšte, že sú príliš pomalé. Na rýchlych koňoch dosiahnu vždy rýchlejšie úrodné oázy a nie je nevyhnutné pritom hynúť smädom.

Míňali sa dni a týždne a ľalja mladá Kvetinka dostala dar vidieť bytostných a od nich získavať potrebné informácie, aby mohla varovať kmeň ľudí, v ktorom žila.

Keď bola Kvetinka už šestnásť mesiacov v osade, dostala od bytostných správu, že nikto z kmeňa Beni-Hus-dhu nesmie ísť na lov smerom na západ, lebo sa tým smerom preženie piesočná búrka a všetko zrovná so zemou. Šejk Ben-Dhu-ben sa rozhodol ísť smerom na západ. Na to mu Kvetinka povedala, že nesmie ísť na západ, ale na východ. Iba tam nájde bohatú korisť.

Keď sa večer vrátil domov, naložený korisťou, oznamoval, že roztrúsení bojovníci iného kmeňa, sa s nimi stretli a rozprávali im o strašnom nešťastí, ktoré sa odohralo smerom na západ. Keby boli bojovníci kmeňa Beni-Hus-dhu šli tým smerom, piesočná búrka by pohltila a zničila aj ich.

Roky sa míňali, šťastné roky, na ktoré celý kmeň s radosťou spomínal. Ženy sa neraz medzi sebou rozprávali o tom:

„To bola najšťastnejšia lúpežná výprava nášho náčelníka, keď priviedol domov Kvetinku.“

Podvedome považovali všetko dobré, čo sa im stalo v minulých rokoch za dielo kňažnej, alebo že sa tak stalo pod jej vplyvom.

Z lúbežného dievčatka sa rozvinula na krásnu pannu. Najkrajšie na nej boli jej hlboké, žiarivé oči, ktorými, ako sa zdalo, videla viac než iní ľudia. Veselá a vlúdna bola ku každému, ale nadovšetko milovala pokoj a samotu.

Ak bola sama, nadobudli jej oči zvláštny lesk, akoby sa pozerala do ďalekých nekonečných diaľav a jej ústa rozprávali prapodivné veci, na ktorej sa neskôr nepamätala. Avšak kto tieto slová počul, prijímal ich s otvorenou dušou a riadil sa podľa nich.

Mladá kňažná dokázala aj to, že ten žiarivý kmeň medzi ostatnými divými kmeňmi púšte si už osvojil jemnejšie mravy a podriadil svoj život určitým zákonom. Nezabíjali už iba preto, aby vraždili, a takisto už neusmrcovali bez milosti ženy a deti svojich nepriateľov.

Mnohé sa zmenilo aj v spôsobe, akým sa správali bojovníci k svojim ženám, odvtedy, ako Kvetinka často poukazovala na to, že aj ona je ženou. Ak by si ju muži chceli ctiť a vysoko vážiť, tak by sa museli správať inak aj voči svojim ženám. S rozpakmi počúvali muži takéto reči, ale nezabudli na nich a snažili sa ich nasledovať.

Medzitým šejk Ben-Dhu-ben zostarol a začal si hľadať svojho nástupcu medzi svojimi najlepšimi bojovníkmi, keďže bol faktický bezdetný, akurát že si adoptoval Kvetinku, ale tá nebola mužského rodu, aby po ňom prevzala vládu. **A tu zrazu pred ním vstala kňažná Kvetinka, aby mu zverila veľké proroctvo pre celý tento malý kmeň v africkej Abesínii:**

„Otec, otec, mám ti niečo povedať. Ale musíš mi veriť. Otec, ty vieš, že niekedy vídavam niečo, čo vy druhí nevidíte. Často prichádzajú ku mne žiarivé bytosti, a rozprávajú mi o tom, čo bolo a o tom, čo sa stane. Preto vás môžem niekedy vystríhať, môžem na niečo upozorniť, čo sa potom skutočne aj stane. Prichádzajú odtiaľ zhora. Sú to poslovnia zo svetlých výšin, poslaní na pomoc ľuďom. Hovoria, že naši bohovia sú len poddanými jedného BOHA, ktorého ešte nepoznáme. Ako rada by som HO poznala. Pýtala som sa na NEHO, ale povedali mi, že ešte na to neprišiel čas. Neskoršie sa naučím, čo budem musieť a smieť vedieť. Ukázali mi, aké nesprávne je mnohé z toho, čo náš ľud skôr robil. Pomáhali mi robiť to inak. Im ďakujem za všetko, čím som a čo viem. Ach, áno, otec, mám ti povedať, aby si si nerobil veľké starosti, kto bude po tebe šejkom Beni-Hus-dhuov. Vždy bude daná pomoc tak, aby kmeň neupadol úplne do starej divokosti; lebo bohovia s ním zamýšľajú veľké veci. Ubehnú celé snopy mesiacov, slnko bude vychádzať a zapadať, ľudia sa budú rodiť ukladať k smrteľnému spánku. Dlhá, dlhá prejde doba nad zemou. Potom príde deň, keď Beni-Hus-dhuovia zostanú bez vodcu. Celkom odrazu sa im odníme náčelník, bez toho, že by mohol určiť nástupcu. Až potom nastane ona doba, o ktorej hovoria bohovia: Od slnka východu pricvála ON, hrdina, ktorému nie je rovného, SYN zo svetlých výšin tam hore. JEHO tvár bude planúť jasom, svietiace budú JEHO oči, mäkký JEHO hlas a predsa mužný a zvonivý. Planúci JEHO hnev a veľká JEHO láska. Príde, aby pomáhal ľuďom, aby kmeň Beni-Hus-dhuov urobil požehnaným. Požehnanie bude s NÍM, JEHO slovo bude pomáhať ľuďom. Toto vám bude znamením: príde na koni sprevádzaný nekonečným zástupom svetlých sprievodcov na bielych koňoch, aké ste ešte nevideli. Vzácné a ušľachtilé sú to kone, a ešte vzácnejšie ich rúcha. Ale všetko to predstihujú ľudia, ktorí prídu s NÍM. Sú takí dokonalí ako žiadni iní na zemi. A ON je im vzorom, radcom, vodcom. Príde, aby vládol Beni-Hus-dhuom. Šťastní ľudia, ktorí HO budú smieť počúvať. Bude kniežaťom a kráľom, povznesený nad všetkých. Prinesie so sebou Svetlo a radosť a šťastie HO bude nasledovať. Opustí na čas svoj domov tam hore vo svetlých výšinách, aby dokončil svoje dielo medzi ľuďmi. Až príde táto doba, musia sa najušľachtilejší a najlepší synovia Beni-Hus-dhuovia dať na cestu a cváľať MU v ústrety. Ale len tí najušľachtilejší z nich sú hodní objaviť sa pred JEHO tvárou. ON nie je nijakým chudobným kniežaťom bez krajiny. Je bohatší, než akýkoľvek človek vôbec mohol byť. Opustí veľkú obdivuhodnú ríšu, aby vám vládol. Vy blažení Beni-Hus-dhuovia! Vzácný biely vták, vám neznámy, bude sa vznášať nad vašou krajinou. Na svetlých bielych perutiach poniesie čistotu. Kde sa ten zjaví, všade sa rozjasní. Potom nadíde zaslúbený čas. Dávajte pozor aj na znamenia. Dostavia sa odvšadiaľ, aby pozdravili svojho panovníka: duchovia a bohyne bývajúce v bralách, v riekach a v mori, ktoré lietajú aj vo vzduchu a hrajú sa v ohni. Niektorí z vás ich budú smieť vidieť. Potom nadíde čas pripraviť sa na JEHO prijatie. Odstráňte všetku nečistotu z vašich domovov; lebo JEHO noha chce vstúpiť do vašej krajiny!“

Kňažná Kvetinka bola po tomto zvestovaní unavená a išla si ľahnúť a počas spánku navždy opustila svoju telesnú schránku. Na ďalší deň šejk Ben-Dhu-ben všetkým oznámil jej smrť i jej proroctvo, ktoré sa do bodky vyplnilo o tristo rokov. Kňažnú Kvetinku pochovali so všetkými poctami kňažnej do jaskyne, vedľa schránky jej otca. Onedlho na to, zomrela i Mi-Re, aj ona našla odpočinok v jaskyni. Šejk Ben-Dhu-ben žil ešte zopár rokov, kým ich smel obe nasledovať. Na svojom smrteľnom lôžku prosil Kráľa kráľov, aby MU smel slúžiť, ak príde do kmeňa Beni-Hus-dhuov. Jeho prosba sa vyplnila.

Kňažná splnila svoje poslanie duchovne pripraviť národ Beni-Hus-dhuov na to, aby mohol raz prijať kniežaťa Abd-ru-shina. Svoje poslanie zavŕšila zvestovaním o príchode kniežaťa Abd-ru-shina do kmeňa Beni-Hus-dhuov. Potom smela vystúpiť do svetlejších výšin.